

רע"פ 1591/24 - טל נחמן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1591/24

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: טל נחמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-עפ"ת 2294-12-23 מיום 10.1.2024 שניתן על ידי השופט נ' זלוצ'ובר

בשם המבקש: עו"ד רבקה ג'אן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' זלוצ'ובר) ב-עפ"ת 2294-12-23 מיום 10.1.2024, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין של בית המשפט השלום באילת (השופט ג' אדלמן) ב-תת"ע 2471-04-21 מיום 24.4.2023.

2. ביום 7.4.2021 הוגש כתב אישום נגד המבקש, שייחס לו עבירה של נהיגה ברכב בהיותו שיכור על פי סעיפים 62(3), 54(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה). על פי המתואר בכתב האישום, המבקש נהג בליל 19.3.2021 בהיותו שיכור בעיר אילת, כאשר בדגימת אוויר נשוף שלו נמצא ריכוז אלכוהול של 252 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף.

3. בדיון ההקראה שהתקיים ביום 22.6.2022, הצהיר בא-כוחו של המבקש כי "מרשי כופר במיוחס לו. כופר בנהיגה, בזמן ובמקום. כופר בשכרות ובתוצאות הבדיקה. במהימנות ומיומנות המפעיל וכן כופר בתקינות המכשיר". הליך שמיעת הראיות כלל את שמיעת מתנדבי המשטרה שעיקבו את המבקש לתחנת המשטרה; השוטר שביצע את בדיקת השכרות; וטכנאי המעבדה שביצעו את בדיקות התקינות הנדרשות למכשיר שבאמצעותו נערכה בדיקת השכרות.

עמוד 1

4. בתום הליך ההוכחות, המבקש הורשע במיוחס לו. בית משפט השלום קבע כי מדוחות מתנדבי המשטרה, וכן מעדויותיהם שנמצאו מהימנות, ניתן ללמוד כי המבקש הוא זה שנהג ברכב, וכי המבקש היה תחת פיקוחם עד להעברתו לתחנת המשטרה. עוד נקבע כי עדותו של השוטר אשר ביצע את הבדיקה בתחנת המשטרה נמצאה מהימנה, וממנה עולה כי מדובר במפעיל מיומן של מכשיר הבדיקה, וכי הוא ביצע את הבדיקה כהלכה. על כך הוסיף בית המשפט כי עדויות טכנאי המעבדה מלמדות כי בוצעו כל בדיקות התקינות והכיול השגרתיות למכשיר הבדיקה.

בית משפט השלום דחה את גרסת המבקש מתחילתה ועד סופה, וקבע כי לא מתעורר ספק בדבר אשמתו. כך, טענת המבקש לפיה חברו הוא זה שנהג ברכב נדחתה, מאחר שלא נמצאה לה כל אחיזה בחומר הראיות, היא לא עלתה בשעה שעוכב לתחנת המשטרה, והיא נסתרה על ידי עדויות התביעה שנמצאו מהימנות. בית המשפט לא קיבל אף את טענתו כי לאחר עיכובו ובטרם הבדיקה שנערכה בתחנת המשטרה הוא הקיא ולאחר מכן שטה מעט אלכוהול מבקבוקון שנשא עמו בכיס, באופן שעשוי לפגום באמינות תוצאות הבדיקה. נקבע כי מדובר בגרסה כבושה, אשר אין לה סימוכין במסמכי החקירה, והיא אינה מתיישבת עם הראיות המלמדות על כך שהמבקש היה נתון תחת השגחה לאורך כל פרק הזמן הרלוונטי. בית המשפט המשיך ועמד על הסתירות הפנימיות והליקויים בגרסאותיו המתפתחות של המבקש, ולבסוף קבע כי גרסתו נמצאה לא אמינה והיא נדחית.

5. ביום 19.9.2023 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. לאחר שסקר את מכלול הנסיבות ודן במדיניות הענישה הנוהגת, גזר בית המשפט על המבקש עונש של פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים; שלושה חודשי מאסר מותנה למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים וסירוב לבצע בדיקות נשיפה ובדיקות דם; שלושה חודשי פסילה מותנית למשך שלוש שנים לבל יעבור על העבירה שבה הורשע, או עבירה אחרת המנויה בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; תשלום קנס בסך 1,500 ש"ח; והתחייבות כספית על סך 2,000 ש"ח.

6. ערעור המבקש על הכרעת הדין לבית המשפט המחוזי - נדחה. נקבע כי טענותיו של המבקש בערעור נטענו ונדונו כבר על ידי בית משפט השלום ונדחו; וכי עניינו אינו בא בגדר המקרים החריגים המצדיקים התערבות של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות.

בפרט, בית המשפט המחוזי אימץ את קביעת בית משפט השלום לפיה הוכח שהמבקש הוא זה שנהג ברכב. זאת, בהתבסס על חומר הראיות, בהינתן שלא הובאו לעדות על ידי ההגנה נוסעים אחרים ששהו ברכב שיתמכו בגרסת המבקש, ומפני שטענה זו עלתה לראשונה בעדותו בבית המשפט. עוד נדחו טענות המבקש ביחס לתקינות מכשיר הבדיקה וכיולו; טענתו כי הקיא בדרך לתחנת המשטרה ושתה אלכוהול מבקבוקון שהיה באמתחתו; וטענותיו בדבר משך הזמן שהיה נתון בהשגחה טרם ביצוע הבדיקה. אף בסוגיות אלה נקבע כי יש לקבל את קביעות בית משפט השלום, ולדחות את גרסת המבקש שנמצאה לא אמינה, גדושה בסתירות פנימיות ובחלקה הגדול כבושה.

7. מכאן הבקשה שלפניי, בגדרה שב המבקש על הטענות שעלו בערעור לבית המשפט המחוזי, שנוגעות בעיקרן לממצאי העובדה אותם קבע בית משפט השלום. המבקש מלין על כך שבית המשפט המחוזי סמך את ידיו ללא נימוק מניח את הדעת, לשיטתו, על מסקנות בית משפט השלום. נטען כי פסק הדין של בית המשפט המחוזי אינו מנומק דיו והערעור לא זכה לדיון ראוי, ולפיכך מוצדק לבחון מחדש את הטענות שעלו בערעור. בתוך כך, גורס המבקש כי המשיבה לא הוכיחה שהוא זה שנהג ברכב, ומוסיף ומעלה טענות מן הגורן ומן היקב, שרובן ככולן שבות אף הן על

על יסוד דברים אלה טוען המבקש כי מתעורר חשש חריג לעיוות דין, וזאת מאחר שטענותיו מוכיחות כי קיים ספק סביר באשמתו. לעמדתו, עניינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים התערבות בממצאי עובדה, מאחר שהכרעת הדין ניתנה תוך התעלמות מסתירות מהותיות, ממחדלי חקירה ומהיעדר ראיות.

8. דין הבקשה להידחות. הלכה ידועה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, רק במקום שבו הבקשה מעלה סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתעורר חשש כי למבקש נגרם עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 9013/23 חסין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.1.2024)). המבקש כלל לא טען כי עניינו מעלה סוגיה משפטית עקרונית; ואינני סבור כי בנסיבות העניין יש לקבל את טענותיו בדבר חשש לעיוות דין.

9. בעיקרו של דבר, בקשת המבקש אינה אלא זו: שבית משפט זה יתערב במסגרת בקשת רשות ערעור בקביעות עובדתיות בפסק דינו של בית משפט השלום; וזאת במקום שבו בית המשפט המחוזי, כערכאת ערעור, לא מצא מקום להתערב בהן. ואולם אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, לא כל שכן במסגרת ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 2981/21 שטרית נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.5.2021)).

10. למעלה מן הצורך אציין כי הקביעה לפיה המבקש הוא זה שנהג ברכב הוכחה כנדרש, והיא מושתתת היטב על חומר הראיות. זאת, במיוחד בהינתן שטענת המבקש בהקשר זה עלתה לראשונה בעדותו בבית המשפט, ומאחר שההגנה נמנעה מלהעיד את ארבעת נוסעי הרכב לפני בית משפט קמא. כך גם לא מצאתי כי קיים קושי בכך שבית משפט קמא ביסס את קביעתו לפיה המכשור ששימש לבדיקת השכרות היה תקין, על סמך עדויותיהם של טכנאי המעבדה ותעודת עובד הציבור. בהינתן מכלול הראיות כאמור, אינני סבור כי די בכך שנתוני הביקורת עצמם לא הוגשו לבית המשפט בכדי להטיל ספק סביר באשמתו של המבקש.

11. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בניסן התשפ"ד (24.4.2024).

ש ו פ ט